

HỒI THỨ HAI TRĂM BỐN MƯƠI BẢY DỪNG CỜ KHỞI NGHĨA LÀM HOÀNG ĐẾ

Nhị Tiểu Bảo nghe Vua Khang Hy đọc sách chẳng hiểu gì hết, lại thấy nhà Vua khen hay không ngớt miệng, liền chờ lại để đưa lời tâng bốc.

Gã thấy Nhà Vua đặt sách xuống liền hỏi:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài không hiểu trong sách nói gì mà Hoàng thượng thích thú như vậy?

Vua Khang Hy đáp:

- Y bảo người làm Hoàng đế khuyên người thiên hạ đừng có tự tư tự lợi, chỉ một mình Hoàng đế là được tự tư tự lợi mà thôi. Hoàng đế càng tự tư bao nhiêu càng cho là đại công với thiên hạ bấy nhiêu. Ban đầu trong lòng Hoàng đế đối với hành động bất công này còn có chút bẽ bàng, nhưng về sau thành ra một tập quán tự nhiên lại cho mình là phải, còn người ngoài đều lầm lỗi hết.

Vị Tiểu Bảo tâu:

- Tác giả này nói vậy chỉ có thể bình luận những vị Hoàng đế tồi bại. Còn Hoàng thượng là Điều Sang Dũ Thang mà nói thế là không đúng.

Vua Khang Hy cười đáp:

- Ha ha! Ông nào là Hoàng đế cũng tự coi mình là Điều Sang Dũ Thang hết, chẳng ông nào tự nhận mình là hôn quân như Kiệt, Trụ. Huống chi bên cạnh hôn quân biết bao nhiêu đại thần vô liêm sỉ chuyên ca tụng công đức đứa hôn quân lên hàng Điều Sang Dũ Thang.

Vị Tiểu Bảo cười nói:

- May mà đức Hoàng thượng là nhân vật chính xứng đáng làm Điều Sang Dũ Thang, không thì nô tài cũng thành kẻ đại thần vô sỉ.

Vua Khang Hy đập bàn chân xuống đất cười nói:

- Người là kẻ biết liêm sỉ lắm. Thôi bước đi!

Vị Tiểu Bảo tâu:

- Khải bẩm Hoàng thượng! Nô tài xin Hoàng thượng ban ân cho được nghỉ trở về Dương Châu thăm viếng mẫu thân.

Nhà Vua mỉm cười đáp:

- Người có lòng hiếu thảo như vậy là hay lắm! Hơn nữa người ta đã có câu: "Phú quý bất quy cố hương như ý cầm dạ hành" nghĩa là: Kẻ sang giàu trở về cố hương thì chẳng khác gì người mặc áo gấm đi đêm. Người nên về thăm quê nhà cho rạng rỡ tổ tông. Có điều người về sớm rồi lại kinh cho chóng, đón mẹ già đến Bắc Kinh cùng ở. Ta sai viết chỉ dụ phong cho mẫu thân người làm Nhất phẩm Thái phu nhân. Người biên cả tên tuổi người cha đã quá cố đưa đến Bộ Lại để truy tặng quan chức.

Nhà Vua chắc Vi Tiểu Bảo không biết viết tên họ phụ thân, nên không muốn hỏi nhiều.

Vua Khang Hy tuy anh minh, nhưng vụ này ngài chỉ biết một mà không biết hai. Cố nhiên Vi Tiểu Bảo không viết được tên họ phụ thân vì thất học. Thực ra, phụ thân gã là ai gã cũng không hay.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống tạ ơn, lui ra.

Gã về phủ lấy tập ngân phiếu hai trăm năm chục vạn lạng bạc đưa đến nộp cho ngân khố ở Bộ Hộ.

Vi Tiểu Bảo lại qua Bộ Binh nộp binh phù ấn tín về chức Phủ Viễn Đại tướng quân.

Gã nhờ Tô Thuyên đặt tên họ cho phụ thân, đồng thời tên họ tổ tiên ba đời gã cũng do mục đặt dùm và viết rõ ràng đưa tới Bộ Lại để bộ này làm sắc phong tặng, tập ấm. Từ đây dòng họ thổ ty được thế tập làm Lang trung.

Mọi việc xong xuôi, Vi Tiểu Bảo thu thập hành trang chuẩn bị lên đường.

Gã là người có nhân duyên rất tốt ở trong triều lại được thánh quyền tin yêu, nên các vương công đại thần đều mở yến tiệc tiễn hành liên tiếp nhiều ngày rất là bận rộn.

Lúc sắp đăng trình, Vi Tiểu Bảo nghĩ tới món tiền quyền khổng lồ hai trăm năm chục vạn lạng bạc lại đau lòng xót dạ, gã sai thân binh đến đòi nợ Trịnh Khắc Đẳng được hơn một vạn lạng bạc rồi mới ra khỏi kinh thành.

Vi Tiểu Bảo theo đường bộ tới Thông Châu rồi xuống thuyền trôi sông Vận Hà đi về phía Nam qua Thiên Tân, Lâm Thanh sang sông Hoàng Hà đến Tế Ninh.

Vi Tiểu Bảo cùng bảy vị phu nhân ăn cơm chiều xong ngồi nói chuyện văn.

Tô Thuyên nói:

- Tiểu Bảo! Đáng mai chúng ta sẽ đến Hoài Âm. Đời xưa có một nhân vật được phong tước Hoài Âm hầu...

Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Ôi! Vậy y hãy còn kém ta.

Tô Thuyên mỉm cười nói:

- Không phải đâu. Nhân vật đó đã được phong làm Tề Vương. Về sau Hoàng đế sợ ông làm phản mới bỏ vương tước, cải phong làm Hoài Âm hầu. Ông họ Hàn tên Tín, một nhân vật oai danh rất lớn...

Vi Tiểu Bảo vỗ đùi đánh đét một cái đáp:

- Tưởng ai chứ Hàn Tín thì ta biết rồi. Trong những vở tuồng "Tiêu Hà nguyệt hạ truy Hàn Tín", "Thập diện mai phục, Hạng Võ biệt Ngưu Cơ" đều nói đến.

Tô Thuyên đáp:

- Đúng rồi! Hàn Tín bản lĩnh phi thường, công lao rất lớn. Sở Bá Vương anh hùng như vậy mà phải thất bại liểng xiểng về ông. Đáng tiếc là đời ông đi vào hậu quả không hay. Ông bị Hoàng đế và Hoàng hậu hạ sát.

Vi Tiểu Bảo thở dài hỏi:

- Đáng tiếc! Thực là đáng tiếc! Tại sao Hoàng đế lại giết ông? Ông làm phản phải không?

Tô Thuyên lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Ông không làm phản, nhưng Hoàng đế sợ tài ông và lo ông làm phản.

Vi Tiểu Bảo nói:

- May mà ta chẳng có bản lĩnh gì. Đức Hoàng thượng hơn ta về đủ mọi phương diện nên chẳng cần úy kỵ ta. Ta chỉ hơn Hoàng thượng được một điểm. Ngoài điểm đó, món gì ta cũng còn kém Ngài xa.

A Kha hỏi:

- Người hơn Hoàng đế về điểm nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta có bảy vị phu nhân nguyệt thẹn hoa nhường. Khắp thiên hạ không có người đàn bà thứ tám nào xinh đẹp bằng. Trong hậu cung của Hoàng thượng tuy rất đông phi tần nhưng đuổi theo ba ngày không kịp ta. Thế là đức Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, còn Vi Tiểu Bảo điểm phúc tề thiên. Cả hai tôi chúa đều có chữ "Tề Thiên", mỗi người mỗi cái "Tề" riêng biệt.

Gã mặt dày lại thích ba hoa khiến bảy vị phu nhân lăn ra mà cười.

A Kha cười nói:

- Hoàng đế hồng phúc tề thiên. Còn người là Tề Thiên Đại Thánh.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng rồi! Ta là Mỹ Hầu Vương ở Thủy Liêm động hướng dẫn một bày hầu lão bà, hầu tử, hầu tôn ngao du sơn thủy, tiêu dao tự tại cho qua ngày tháng.

Mọi người đang trò chuyện vui cười, bỗng ngoài khoang thuyền có người lớn tiếng:

- Khải bẩm Công gia! Có tân khách xin ra mắt.

Một tên nha hoàn cầm bốn tấm thiệp đưa vào.

Tô Thuyền đón lấy coi rồi nói khẽ:

- Bốn vị tân khách này là Cố Viêm Vĩ, Tra Kế Tá, Hoàng Lê Châu và Lữ Lưu Lương.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Nếu là bọn Cố tiên sinh thì ta phải tiếp kiến rồi.

Gã bảo gia nhân mời khách vào trong khoang thuyền lớn dùng trà. Một mặt gã thay áo rồi ra tiếp khách.

Ba vị Cố, Tra, Hoàng ngày trước bị Ngô Chi Vinh bắt ở Dương Châu xuyết nữa mất mạng, may được Vi Tiểu Bảo giải cứu. Còn Lữ Lưu Lương thì nay mới đến tương hội là một. Phía sau y có hai thanh niên lối ngoài hai chục tuổi. Hai thanh niên này là Lữ Bảo Trung và Lữ Nghị Trung, con trai Lữ Lưu Lương.

Sau cuộc hành lễ tương kiến, chủ khách an tọa rồi, Lữ Bảo Trung và Lữ Nghị Trung vẫn đứng ở sau lưng phụ thân.

Cố Viêm Võ khẽ nói:

- Vi Hương chủ! Chuyến này bọn tại hạ đến bái phỏng hương chủ là có việc lớn muốn thương nghị với hương chủ.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ở Tứ Dương tập này rất nhiều tai mắt không tiện đàm luận. Xin Hương chủ cho dời thuyền đi xa mấy dặm đậu tại một nơi vắng vẻ rồi hãy nói chuyện, được chăng?

Ngày trước trong cuộc Sát Quy Đại hội ở Hà Giang, Cố Viêm Võ được các lộ anh hùng suy tôn làm tổng quân sư là người oai danh lừng lẫy trên chốn giang hồ. Vi Tiểu Bảo cũng rất khâm phục y, liền ứng chịu ngay. Gã vào kể lại với bọn Tô Thuyền.

Tô Thuyền nói:

- Dù sao mình cũng phải đề phòng mới được. Bọn ta cũng ngồi thuyền đi liền họ để xảy chuyện gì là có người tiếp ứng.

Vi Tiểu Bảo thấy một mình cùng bọn Cố Viêm Võ đến một nơi vắng vẻ không người, trong lòng cũng hơi áy náy. Được bảy vị phu nhân theo sau hộ giá là yên ổn hơn nhiều, gã khen phải luôn miệng rồi ra lệnh cho thuyền phu chèo hai con thuyền đi về phía Nam, nói là phong cảnh sông Vận Hà rất thanh nhã, muốn ngồi

thuyền uống rượu thưởng nguyệt. Lúc cao hứng không chừng Vi Công gia còn làm mấy bài thơ ngâm vịnh. Vậy các thuyền khác cứ đậu lại ở Tứ Dương tập chờ đợi.

Vi Tiểu Bảo qua thuyền lớn tiếp khách.

Hai con thuyền đi về phía Nam chừng bảy, tám dặm thấy hai bên bờ toàn là bình nguyên khoáng dã. Vàng trắng tởm lợng giữa trời. Bốn bề không một bóng người.

Vi Tiểu Bảo liền sai buông neo dừng thuyền, lại bảo bọn nhà dò trên thuyền lớn sang cả thuyền sau để khỏi làm trở ngại thi hứng của Vi Công gia cùng sáu vị tài tử.

Thấy trong thuyền không còn ai, bọn Cố Viêm Võ mới ngỏ lời tạ ơn đức Vi Tiểu Bảo đã cứu mạng ngày trước.

Vi Tiểu Bảo cũng khiêm nhượng mấy câu.

Tiếp theo câu chuyện đưa tới chỗ Ngô Lục Kỳ và Trần Cận Nam trước sau ngộ hại, mọi người than thở hồi lâu.

Cố Viêm Võ nói:

- Trên chốn giang hồ người ta phao ngôn là Vi Hương chủ tham đồ phú quý, giết sư phụ để cầu vinh hoa. Hoàng huynh, Tra huynh và tiểu đệ nhất quyết không tin có chuyện đó. Bọn tiểu đệ ba người nghĩ đến chuyện ngày trước chưa từng quen biết Vi Hương chủ mà Hương chủ đã chịu mạo hiểm phi thường hạ sát Ngô Chi Vinh để cứu mạng cho bọn tiểu đệ. Một nhân vật nghĩa cả ngất trời xanh như vậy khi nào lại hạ sát ân sư?

Tra Kế Tá nói theo:

- Bọn tiểu đệ nghe bạn hữu giang hồ nhắc tới vụ này, đã hết sức biện minh cho Vi Hương chủ, nhưng bọn họ bảo trong thánh chỉ của Hoàng đế Thát Đát nói rõ như vậy, chẳng lẽ còn giả được ư?...

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Những hành động của Vi Hương chủ đã tỏ ra người ở Tào mà lòng vẫn ở Hán không thể nói rõ cho người ngoài biết được. Tiểu đệ nghĩ rằng xưa nay những bậc anh hùng hào kiệt trong thiên hạ không ai là không chịu tiếng oan? Đến bậc đại

thánh hiền như Chu Công còn bị lũ Quần, Thái phao ngôn, hướng chi kẻ khác? Tưởng Vi Hương chủ bất tất phải quan tâm đến những người buông tiếng thị phi.

Vi Tiểu Bảo nghe họ nói mà chẳng hiểu gì đến chuyện Chu Công cùng Quần, Thái, gã chỉ vâng dạ cho xuôi.

Lữ Lưu Lương lên tiếng:

- Vi Hương chủ khổ tâm mưu đồ đại sự không cần mong người thiên hạ hiểu mình lúc này, mà chỉ cần làm nên sự nghiệp kinh thiên động địa vào lúc tối hậu. Khi đó người ta sẽ tự hiểu đã trách oan Vi Hương chủ ngày trước.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Ta làm gì mà nên việc kinh thiên động địa ư? ủa chà! Hồng bát! Chắc bọn họ lại khuyên mình hành thích Hoàng thượng? Anh em Thiên Địa Hội bảo ta làm việc đó ta chối từ mãi chưa được. Đối với bọn kia mình chối ba bốn phần thì bọn này phải chối đến năm, sáu phần. Hơn nữa ta sắp ngộ trước là xong.

Gã liền đáp:

- Tiểu đệ chẳng có bản lĩnh gì, học vấn lại càng kém cỏi. Hành động chẳng nên trò gì, trong lòng chán nản lắm rồi. Chuyện này cáo lão hồi hương. Từ nay quyết không làm một việc gì nữa.

Lữ Nghi Trung thấy Vi Tiểu Bảo còn ít tuổi hơn mình đã nói chuyện cáo lão hồi hương, không nhin được bật lên tiếng cười khúc khích.

Bọn Cố Viêm Võ cũng tức cười, nhìn nhau mím miệng.

Hoàng Lê Chân tùm tùm cười nói:

- Vi Hương chủ là một bậc niên thiếu anh hùng. Bước tiền đồ không biết đến đâu mà lường. Đối với bọn vô tri hiểu lầm trong lúc nhất thời, tưởng Hương chủ chẳng cần chấp trách làm chi.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dù chấp trách cũng chẳng làm sao được. Hoàng tiên sinh! Tiên sinh làm bộ sách hay lắm! Đó là bộ Minh... mình cái gì lục lục?

Hoàng Lê Châu rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Gã này không biết chữ, sao lại hiểu ta làm bộ sách này?

Y đáp:

- Đó là cuốn Minh Di Đãi Phỏng Lục.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Trong bộ sách đó có nhiều chỗ tiên sinh thông mà Hoàng đế phải không?

Bọn Hoàng Lê Châu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Đến gã này còn biết vụ đó thì e rằng lại xảy ra một trường văn tự ngục.

Cố Viêm Võ đáp:

- Không phải là thóa mạ Hoàng đế. Trong sách Hoàng huynh kiến giải tinh vi, thuyết minh đạo lý làm Vua thế nào mà thôi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi! Máy bữa nay ngày nào Hoàng thượng cũng đọc sách của Hoàng tiên sinh và không ngớt khen ngợi văn chương rất hay. Không chừng sẽ mời tiên sinh đến làm trạng nguyên hay làm tể tướng.

Hoàng Lê Châu đáp:

- Vì Hương chủ nói giỡn rồi! Làm gì có chuyện đó?

Vì Tiểu Bảo liền kể lại Vua Khang Hy đọc cuốn Minh Di Đãi Phỏng Lục và khen ngợi thế nào, mọi người nghe gã nói mới yên dạ.

Hoàng Lê Châu nói:

- Vậy ra Hoàng đế Thất Đạt cũng biết phân biệt thị phi.

Vì Tiểu Bảo liền thừa cơ nói vào:

- Đúng thế! Tiểu Hoàng đế thường bảo: Tuy ngài không phải là Điều Đăng Dũ Thang, nhưng so với các vị Hoàng đế Minh triều cũng không chịu kém mà có khi còn hay hơn. Bách tính trong thiên hạ dưới quyền trị vì của ngài so với triều Minh còn dễ chịu hơn. Tiểu đệ nhỏ tuổi không hiểu ngài nói vậy có đúng chăng?

Bốn vị Cố, Tra, Hoàng, Lữ nghe gã nói câu này đưa mắt nhìn nhau. Ai cũng nghĩ lại những Hoàng đế ở triều đại nhà Minh từ đức Minh Thái Tổ khai quốc cho tới đời Minh mạt là Phùng Trinh Hoàng đế, ông thì tàn nhẫn bạo ngược, ông thì mê muội hồ đồ, chẳng một vị nào bì kịp Vua Khang Hy.

Bốn vị này là những bậc đại nho đương thời, thuộc hết sử sách, không muốn lừa dối lương tâm, bất giác lẩm nhẩm gật đầu.

Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Hoàng đế là người tốt. Anh em Thiên Địa Hội cũng là người tốt. Vì thế Hoàng đế bảo tiểu đệ diệt trừ Thiên Địa Hội, tiểu đệ nhất quyết không làm. Anh em Thiên Địa Hội yêu cầu tiểu đệ hành thích Hoàng đế, tiểu đệ cũng nhất định không chịu nghe. Thế rồi hai bên cùng trách tiểu đệ. Tiểu đệ nghĩ lui nghĩ tới chẳng còn cách nào hay hơn là cáo lão hồi hương nên đã quyết chí như vậy.

Cố Viêm Võ nói:

- Vi Hương chủ! Chuyến này bọn tiểu đệ tới đây chẳng phải để yêu cầu Hương chủ hành thích Hoàng đế.

Vi Tiểu Bảo cả mừng hỏi:

- Thế thì hay lắm! Chỉ cần đừng hành thích Hoàng đế, còn việc gì khác tiểu đệ cũng không từ chối. Không hiểu bốn vị lão tiên sinh và hai vị tiểu tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Cố Viêm Võ mở cửa khoang thuyền trông ra ngoài thấy bốn bề vắng vẻ mới quay vào đáp:

- Bọn tiểu đệ đến khuyên Vi Hương chủ tự lập làm Hoàng đế.

Một tiếng choang choảng vang lên. Vi Tiểu Bảo tay cầm chung trà đánh rớt xuống vỡ tan tành. Gã giật mình kinh hãi hỏi:

- Đây là... tiên sinh nói giỡn đấy chứ?

Tra Kế Tả đáp:

- Quyết không phải chuyện đùa giỡn. Mấy người bọn tiểu đệ thương nghị mấy tháng trời đều nhận thấy khí số nhà Đại Minh hết rồi. Trăm họ trong thiên hạ

không hướng về Tiền Minh nữa. Thực ra các vị Hoàng đế trải bao triều đại nhà Minh đều làm trăm họ khổ sở, ai nghĩ tới cũng đem lòng thống hận...

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng bọn Thát Đát chiếm đoạt giang sơn của người Hán chúng ta, bắt người Hán phải theo chúng cạo đầu dóc tóc, đổi mặc mũ áo của Di Dịch thì cái tức này chịu làm sao được? Vi Hương chủ tay giữ binh phù, lại được Hoàng đế Thát Đát tín nhiệm, chỉ cần dựng cờ khởi nghĩa tự lập làm Hoàng đế là bách tính trong thiên hạ nhất định lướt theo chiều gió mà quy thuận hết.

Vi Tiểu Bảo chưa hết kinh hãi, gãi xua tay lia lia đáp:

- Tiểu đệ... tiểu đệ không có phúc phận, mà cũng không muốn làm Hoàng đế.

Cổ Viêm Võ nói:

- Vi Hương chủ là người trượng nghĩa, phúc trách lại càng thâm hậu. Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ, nếu hương chủ không lên làm Hoàng đế thì khắp nước chẳng còn người thứ hai nào làm được nữa.

Lữ Lưu Lương nói theo:

- Người Hán chúng ta đông gấp trăm người Mãn. Trăm người chọi một có lý nào lại không thắng? Mới đây Ngô Tam Quế cử sự, vì hắn là đại hán gian đem giang sơn nhà Đại Minh dâng cho giặc, nên người Hán khắp thiên hạ đều nghiêng răng căm hận, hắn mới không thành công. Còn Vi Hương chủ trên thuận đạo trời, dưới hợp lòng người. Mới đây Hương chủ lại bình xong La Sát, lập nên kỳ công tuyệt thế cho Trung Quốc. Danh vọng của Hương chủ đang hưng thịnh như vầng thái dương lên đến giữa trời. Chỉ cần Hương chủ gật đầu một cái là bọn tại hạ lập tức đi liên lạc với hảo hán giang hồ cùng mưu đại sự.

Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình. Gã tuyệt không ngờ có người đến khuyên mình lên làm Hoàng đế. Bất giác gã thộn mặt ra hồi lâu mới nói:

- Tại hạ nguyên là một tên tiểu lưu manh xuất thân, chỉ có bản lĩnh chửi bới người ta và dong chơi cờ bạc. Mới làm Đại tướng quân cùng quan lớn lòng người đã không phục thì còn làm Hoàng đế thế nào được? Chân mạng thiên tử chỉ dành cho người hồng phúc tày trời. Thầy số coi bát tự của tại hạ đã đoán tại hạ mà làm Hoàng đế là không sống được ba ngày.

Lữ Nghi Trung nghe gã nói trắng nói cuội lại bật lên tiếng cười khúc khích.

Tra Kế Tả hỏi:

- Bát tự của Vi Hương chủ thế nào? Bọn tại hạ đi kiểm thấy số rất cao minh về coi lại cho.

Y biết Vi Tiểu Bảo về trí thức không có gì. Minh lấy đại nghĩa bảo gã thì gã chỉ nói tiểu nghĩa chứ không bàn đến đại nghĩa. Dem đại thế dẫn dụ cho gã thì gã chỉ hiểu tiểu thế chứ không hiểu đại thế. Bây giờ thử thông lưng với một toán mạng tiên sinh đoán gã đúng là chân mệnh thiên tử, không chừng gã lại tin tưởng.

Không ngờ Vi Tiểu Bảo đáp ngay:

- Bát tự về năm, tháng, ngày, giờ của tại hạ chỉ có gia mẫu là biết thôi, còn tại hạ chẳng nhớ chi hết. Chuyển này tại hạ về Dương Châu sẽ hỏi lại.

Mọi người biết gã nói dối để chối từ.

Lữ Lưu Lương chưa chịu thôi, lại thuyết:

- Những bậc anh hùng hào kiệt trong thiên hạ phần nhiều không câu nệ tiểu tiết. Hán Cao Tổ là người khoát đạt đại độ mà so với Vi hương chủ hầy còn tầm thường hơn nhiều.

Y muốn nói:

- Dù Vi Hương chủ có là tiểu lưu manh xuất thân cũng không sao. Hán Cao Tổ là đại lưu manh xuất thân còn được. Hán Cao Tổ cũng ưa chửi người, đánh bạc, có khi còn tệ hại hơn mà cũng làm nên Hoàng đế gây dựng ra Hán triều.

Vi Tiểu Bảo xua tay lia lia đáp:

- Chúng ta đều là hảo bằng hữu. Tiểu đệ nói với các vị như vậy toàn là sự thực.

Gã sờ lên đầu nói tiếp:

- Tiểu đệ có cái miệng để ăn cơm. muốn lưu lại ăn thêm mấy chục năm nữa. Tiểu đệ còn đôi mắt để coi hát và nhìn gái đẹp. Hai tai để nghe thầy đồ giảng sách cùng những khúc nhạc vui nhộn. Nếu tiểu đệ làm Hoàng đế thì những cái đó chắc là không giữ được. Một khi cái đầu này rớt xuống là việc gì cũng hư hết. Hơn

nữa làm Hoàng đế chẳng có chi thú vị. Dài Loan xảy thiên tai bão lụt làm Hoàng đế phải lo buồn. Tỉnh Vân Nam có người tạo phản, Hoàng đế cũng tổn thương cân não. Làm Hoàng đế chỉ tổ rước lấy cái khó nhọc vào mình chứ chẳng sung sướng gì. Tiểu đệ nhất định không làm.

Bọn Cố Viêm Võ ngơ ngác nhìn nhau nghĩ bụng:

- Sự thực gã nói đúng. Gã đã không có đại chí lại không chịu vì dân vì nước đứng mũi chịu sào thì làm sao đả động được gã? Vụ này thật khó quá!

Sau một lúc, Cố Viêm Võ lại nói:

- Công cuộc to lớn này không thể trong một lúc mà quyết định được...

Y chưa dứt lời, đột nhiên nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy chục người kỵ mã đi dọc bờ sông mé Tây từ phía Bắc tiến lại. Đêm khuya thanh vắng, tiếng vó ngựa nghe càng rõ rệt.

Hoàng Lê Châu hỏi:

- Giữa lúc đêm khuya sao lại có đại đội nhân mã qua đây?

Lữ Lưu Lương đáp:

- Có lẽ là quan binh đi tuần phòng.

Tra Kế Tá lắc đầu nói:

- Không phải đâu. Nếu là quan binh tuần phòng thì chỉ đi thông thả, khi nào lại phóng ngựa nhanh như bay? Phải chăng đây là hào khách giang hồ?

Mấy người đang nghị luận, bỗng nghe bờ bên đông cũng có mấy chục người kỵ mã chạy tới.

Mặt sông Vận Hà rất chật hẹp, chỉ đủ chỗ cho ba con thuyền lớn đậu song song. Ngựa chạy hai bên bờ, người ngồi trong thuyền ở giữa sông cũng nghe rõ mồn một.

Những chân sào ở thuyền sau liền đẩy thuyền đậu gần lại thuyền trước.

Tô Thuyên và Song Nhi nhảy sang đầu quan thuyền cất tiếng hỏi:

- Tướng công! E rằng bọn người kia chẳng tử tế gì. Vậy chúng ta quây quân vào một chỗ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Liệt vị lão tiên sinh đây xem chừng không phải hạng hiếu sắc. Các phu nhân cứ vào đi, liệt vị ngó thấy cũng không sao.

Bọn Cố Viêm Võ nghĩ thầm:

- Gã này ưa nói nhăng quá.

Họ cảm thấy có điều bất tiện khi chạm mặt với nội quyền của Vi Tiểu Bảo, liền lui cả về đằng lái.

Bọn Công chúa, Phương Di bảy vị phu nhân bỗng con bế cái vào cả khoang trước.

*** vietkiem.com ***